

CIG**Boletín
Sindical**

Nº 21 - 2018

www.cig.gal

Por unha Galiza ceibe e sen explotación

Só a mobilización social permitirá a recuperación dos nosos dereitos

Xa é hora de recuperar os nosos dereitos. Esta foi a consigna baixo a que a CIG se mobilizou o pasado 19 de xuño para esixirle ao novo Goberno do PSOE pasos firmes para a derogación e anulación das reformas antiobreiras e antisociais impostas so pretexto da crise. Rematar con estas políticas será a única maneira rachar coa precarización laboral e o empobrecemento dos salarios. Mais para logramos este obxectivo, a clase obreira debe rearmarse dende as rúas e os centros de traballo, demostrando a súa capacidade de loita para esixir un calendario real de recuperación dos dereitos que permitan ter empregos, salarios e pensións dignas na Galiza.

Aínda que desaloxar ao PP era prioritario, o cambio de Goberno ten que levar parello un cambio radical de políticas. “Non abonda cos xestos, non valen as escusas da falta de respaldo parlamentar para manter a reforma laboral”, advirte o secretario xeral da CIG, Paulo Carril, pois de igual xeito que se chegou a un acordo para poñer fin ao Goberno do PP, “teñen que conseguir a correlación de forzas necesarias para o cambio de políticas, porque, do contrario, estaremos ante un grande engano e unha fraude”.

Os dereitos conquístanse

Porén, os movementos feitos até agora polo PSOE aventuran que toda a súa acción se limitará a un lavado de cara, sacando adiante cuestións xa aprobadas no Parlamento español (e que o PP tiña paralizadas), mais sen tocar o núcleo duro das contrarreformas. Conscientes da expectativa xerada, a

clase traballadora non pode caer na trampa desta política de aparencias e na desmobilización. “Sería un erro enorme”, subliña Carril, especialmente porque o novo Executivo xa comezou a desdicirse do que prometeu, asegurando agora que non van botar abaixo a reforma laboral por falta de apoio, “cando hai uns meses dicían que sería unha das primeiras medidas a tomar”.

Non cómpre perder de vista que o PSOE é responsábel e causante de moitos dos ataques que padecemos, a comezar pola reforma laboral de 2010, a reforma exprés da constitución para primar o pago da débeda pública fronte ao gasto social e seguindo coa das pensións de 2011.

Con este panorama, a CIG insta a manter viva a loita “porque os dereitos non veñen do diálogo social nin os concede ningún goberno porque si”. A mobilización constante e sostida no tempo é o factor clave para forzar e

facer reais os cambios necesarios que levamos anos reivindicando e que non poden demorar máis tempo. “A reforma laboral debe ser totalmente derogada e se non o fan é porque están de acordo con ela”, acusa Carril, engadindo que “non podemos quedar de brazos cruzados agardando os cambios, senón que temos que saír á rúa buscalos”.

O pacto social non é alternativa

A alternativa á mobilización pasa polo derrotismo, o entreguismo e o pacto social, do que estamos a ver como se escribe un novo capítulo coa sinatura do Acordo Interconfederal de Negociación Colectiva, a través do que CCOO e UGT renuncian á loita pola recuperación dos dereitos laborais, salariais e sociais da clase traballadora, asumindo as teses patronais e facéndolle o xogo ao PSOE na súa axenda de “reformiñas”.

Así non!

UGT e CCOO lexitiman coa patronal a precariedade e os baixos salarios

CCOO e UGT veñen de lexitimar e consolidar a reforma laboral, na súa peor versión, asinando coa patronal o IV Acordo Interconfederal de Negociación Colectiva. Renuncian así a loitar pola recuperación de dereitos laborais, salariais e sociais da clase traballadora perpetuando o empobrecemento xeneralizado e a precariedade, ao pactar unha suba de arredor do 2%, cando a perda de poder adquisitivo, desde 2009, foi de preto do 16%.

Por iso o secretario xeral da CIG, Paulo Carril denuncia que os incrementos salariais dos que se fala "aceitan a lóxica neoliberal que xa vimos no acordo de función pública, ao ligar salarios a produtividade e resultados do absentismo".

E é que CCOO e UGT veñen avala agora un sistema mixto de incremento salarial, segundo o que se prevé un incremento fixo dun 2% -que nin sequera está

garantido, porque no propio texto se matiza que será de "entorno a" esa porcentaxe- e un 1% variable -ligado á produtividade-.

Sen garantía de revisión salarial

Para Carril é un "despropósito" non establecer garantía de revisión salarial vinculada ao IPC, "aceptando o que demandaba a patronal", mais tamén o sistema que o goberno do PP introduciu na reforma das pensións de 2013, que tanto parecían cuestionar hai unhas semanas, e que "vai impedir

a recuperación do poder adquisitivo da clase traballadora". Dáse así por bo un dos obxectivos da reforma laboral, que era provocar a devaluación salarial, ao impedirse agora a súa recuperación real.

Segundo os datos de facenda, os salarios medios desde 2009 até 2016 non só non se incrementaron, senón que mesmo caeron un 1,5%. Isto supuxo que pasaran

de ser, dunha media de 20.838 en 2009, a ser de 20.513 en 2016. Nin máis nin menos que 325 euros menos.

Pero hai máis. Desde xaneiro de 2009 até a actualidade, o IPC subiu un 14,3%, co que a perda de poder adquisitivo achégase ao 16%. Por iso para a CIG este acordo "é unha vergoña".

Respecto do establecemento dun salario mínimo de 14.000 euros anuais, a CIG entende que "venden fume" e cuestiona que esta suba sexa real, xa que non terá efectos de forma automática ao quedar ao arbitrio dos

convenios e condicionado a un calendario temporal. Un exemplo máis das mentiras deste acordo.

Diálogo social para desmobilizar a clase traballadora

En materia de negociación colectiva o acordo vai en consonancia ao discurso da Ministra de Traballo, e do goberno do PSOE no seu conxunto, limitándose a recoller un listado de declaracións de intencións sen consecuencias reais, máis alá de consolidar o seu desmantelamento e centralización da negociación colectiva en Madrid. Tal e como as reformas laborais de 2010 e 2012 impuxeron.

O secretario confederal de Negociación Colectiva, Francisco González Sío, denuncia que se dan maiores facilidades para aplicar aspectos centrais da reforma laboral, como o relativo á ultraactividade, porque no canto de garantir que mentres non haxa un convenio novo se mantén o anterior, o texto di literalmente que "os negociadores débense comprometer a

Desde 2009 a perda de poder adquisitivo achégase ao 16%.

seguir o proceso de negociación a fin de propiciar o acordo determinando en que termos terá lugar o mantemento do convenio vencido durante a duración mutuamente acordada de dito proceso". Ou sexa, "acordan pactar que é o que segue en vigor e que non", denuncia.

Ese parágrafo engade ademais que "cada unha das partes poderá decidir que a negociación está esgotada e propor a mediación obrigatoria ou a arbitrase voluntaria" co que "se perpetúa un modelo de diálogo social que alimenta a desmobilización da clase traballadora, facendo estas organizacións sindicais o papel de muros de contención para garantirlle á patronal a paz social, matando o léxítimo dereito a presionar e defender nas rúas os nosos dereitos", denuncia.

Renuncia a exixir a derogación da reforma laboral

Para a CIG tamén resulta "escandaloso" o nivel ao que chegan de "aceptación da reforma laboral, dos postulados patronais e da política neoliberal". Tal é así que se comprometen a pactar unha axenda de temas a trasladarlle ao goberno, de común acordo, a patronal CCOO e UGT. Cuestión que para Carril é xa o "despropósito do entreguismo" e que o leva a preguntarse "onde queda a demanda de que se derogue a reforma se ti estás pactando coa patronal as materias que teñen que ser abordadas?".

Descolgues patronais preservados

Chama tamén a atención que se lle dea "carta branca" e se acepte a externalización e a subcontratación, ou se avale a lóxica perversa da reforma laboral mantendo a posibilidade de que as empresas

aleguen causas económicas, técnicas ou produtivas, para aplicar reducións de xornada, para descolgarse dos convenios empeorando as condicións de traballo, aplicar EREs temporais ou a flexibilidade.

CCOO e UGT fan de muro de contención para a patronal.

IV ACORDO INTERSINDICAL FEDERAL DE NEGOCIACIÓN COLECTIVA

UGT e CCOO lexitiman a precariedade e baixos salarios

Os sindicatos estatais validan coa patronal os eixos principais da reforma laboral

- Pactan unha "suba" dun 2% cando desde 2009 perdemos máis do 15% en poder adquisitivo.
- O 1% variábel non é real e acepta a lóxica neoliberal de ligar salarios a produtividade e "absentismo".
- Continúan a desligar os incrementos salariais do IPC (que só en maio foi do 1,9%).
- Non hai cláusula de revisión salarial. Os salarios non terán poder adquisitivo.
- Carta branca á patronal para subcontratación, descolgue de convenios, EREs e flexibilidade.
- Consolida centralizar a negociación colectiva en Madrid e non garante a ultraactividade.
- Mantén a fenda salarial e a desigualdade entre mulleres e homes.
- Garanten a paz social e o seu entreguismo á patronal e ao capital.

DERROGACIÓN DA REFORMA LABORAL XA!
POLA RECUPERACIÓN DE DEREITOS!

CIG

Por iso a CIG cualifica de "cinismo e hipocrisía" que se pacte a creación dun Observatorio, asumindo o absentismo como o concibe a patronal: "como a presunción de que a xente cando está de baixa ou non vai traballar por algunha outra razón é porque non quere e ten que ser castigado".

Dereito á igualdade?

Para a secretaria das Mulleres da CIG, Margarida Corral, "é o colmo" que as únicas medidas recollidas para promover a igualdade de oportunidades entre mulleres e homes se "limiten a un estudo sobre a discriminación salarial e a unha declaración de intencións sobre a necesidade de apostar por un desenvolvemento do sistema de atención á dependencia e á infancia ou a unha equiparación dos permisos de paternidade e maternidade que precisarían para o seu desenvolvemento partidas orzamentarias que non existen".

Aínda máis "indignante" considera que "CCOO, UGT e patronal

asuman con normalidade que a responsabilidade dos coidados recae exclusivamente sobre as mulleres e que limiten o impacto destas medidas ás traballadoras cunha actividade retribuída, dando por feito que é un labor do que os traballadores están excluídos e que as mulleres non asalariadas teñen a obriga de facelo de balde".

Consolidación da precariedade

O acordo é pois, para o secretario xeral da CIG, Paulo Carril, "moito máis condenábel se temos en conta a situación social que vivimos de empobrecemento xeneralizado e de explotación, a consecuencia das reformas laborais e da negociación colectiva".

Por iso denuncia que os supostos obxectivos deste acordo: creación de emprego, mellora da competitividade e loita contra a economía somerxida, nada teñen que ver co que logo se plasma no texto, no que "non se contempla nin unha soa medida real nesas materias". Lonxe diso afirma que "se limita a recoller consideracións e declaracións de intencións que, en todo caso, o que fan é consolidar o emprego precario e os baixos salarios".

Propostas da CIG para unha nova lexislatura

A CIG defende a necesidade de non demorar nin un só minuto a posta en marcha de iniciativas para recuperar os dereitos roubados á clase traballadora, frear o recorte de liberdades fundamentais e dar un xiro radical as políticas neoliberais que nos levaron a que hoxe en día ter un traballo ou unha pensión non garantan vivir en condicións dignas. É preciso avanzar un calendario para a derogación inmediata de todas as reformas, pois canto máis tempo estean vixentes máis se afianzará a precariedade e a pobreza laboral.

Co obxecto de transmitir as propostas en materia laboral e social de cara á nova lexislatura, a CIG ten solicitada unha xuntanza coa ministra de Traballo, Magdalena Valerio, para demandar que se atendan as nosas reivindicacións. Como apuntou o secretario xeral, Paulo Carril, a CIG traslada esa solicitude "facendo valer toda a forza acumulada no intenso proceso mobilizador desenvolvido dende o pasado ano".

Mais a CIG non vai agardar de brazos cruzados a chegada deses cambios, "senón que sairemos á rúa a buscalos, como sempre fixemos", na confianza plena de que a forza da mobilización social será a que consiga que se adopten políticas alternativas, que o novo Goberno faga reais esas mudanzas e que poidamos avanzar na conquista dos dereitos. A CIG aposta duro e

con valentía por virar a realidade e fronte á situación de emerxencia nacional, laboral, social, política e institucional, convocou folga xeral, a que outras organizacións non se atreveron a facer, para o 19 de xuño. Unha folga xeral entendida tamén como a moción de censura da clase traballadora galega ante o que estaba a pasar. A caída do Executivo de Raxoi demostrou que a análise da CIG no momento de convocar a folga era a axeitada.

Co mesmo convencemento e responsabilidade, a central suspendeu a convocatoria, chamando a unha xornada nacional de loita para ese día, mais en disposición de retomala se o Goberno do PSOE e a correlación de forzas que o fixo posíbel non encetan as medidas necesarias para reverter todas as reformas que nos levan a unha situación social sen saída.

Medidas en materia laboral e social que para a CIG pasan, por:

- Derrogar as reformas laborais que nos explotan e precarizan
- Conseguir avances reais para as mulleres
- Defender as pensións públicas e o seu poder adquisitivo
- Rematar cos abusos da patronal e recuperar os salarios
- Frear as políticas de recortes contra a xente desempregada
- Acabar coa privatización dos servizos públicos
- Impedir o retroceso nas liberdades e dereitos fundamentais
- Conquistar o dereito a vivir e traballar dignamente na nosa terra, e que a riqueza dos nosos recursos sirva para crear emprego digno e industrialización na Galiza e non para encher os petos de quen acumula cada día máis fortuna en territorios lonxe do noso país.